

NEON MOON

Rebecca Reed

1.

Dávidnak, amiért ilyen nyitott és közvetlen. Köszönöm a sok segítséget!

Rebecca Reed

Neon Moon

Copyright © Rebecca Reed

Szerző elérhetősége: rebeccareed.iro@gmail.com

Kiadja a Red Zone Book

ISBN (pdf) 978-615-6485-36-6 (epub) 978-615-6485-37-3 (mobi) 978-615-6485-38-0

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A szervezők írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Tartalom

1. fejezet: Szabadon	6
2. fejezet: Harmónia.....	16
3. fejezet: Első ütközet	28
4. fejezet: Barátok.....	38
5. fejezet: Megszívtad, Black!.....	48
6. fejezet: Csapda.....	59
7. fejezet: Erőviszonyok.....	71
8. fejezet: Büntudat	82
9. fejezet: A találkozó	92
10. fejezet: Viszlát, Alexander!.....	104
11. fejezet: Szikra	116
12. fejezet: Tűnj el, Alexander!	129
13. fejezet: Benjamin nélkül az élet... ..	140
14. fejezet: Bátorság	152
15. fejezet: Kusza szálak	163
16. fejezet: Csalódás	175
17. fejezet: Nincs menekvés	188
18. fejezet: Egy új élet kezdete.....	201
19. fejezet: Szeretlek, Zeph!.....	213
20. fejezet: Boldogság.....	225
21. fejezet: Testi sértés.....	239
22. fejezet: Sarokba szorítva.....	251
23. fejezet: Félelem	264
24. fejezet: Biztonsági intézkedések.....	275
25. fejezet: Csapatmunka	285
26. fejezet: Összezárva	296
27. fejezet: Remény.....	307
28. fejezet: Jacob bekeményít	318
29. fejezet: Gyomorgörcs	328
30. fejezet: Lucas színre lép	339

31. fejezet: Korai öröm	350
32. fejezet: Elrabolva.....	364
33. fejezet: Pánik a köbön	376
34. fejezet: A szökés.....	388
35. fejezet: Mentőakció	399
36. fejezet: Szabadulás	412
37. fejezet: Együtt, boldogan	424

1. fejezet: Szabadon

Alexander

Türelmetlenül doboltam ujjammal a dosszién. Már is utáltam ezt az egészet, nem nekem való a sok papírmunka.

– Mennyi van még hátra? – kérdeztem Jacobot. A barátom az íróasztal túloldalán ült, épp egy másik mappát tanulmányozott.

A kezemben lévő átcsúsztattam elé. Jacob felnézett rám, és elmosolyodott. Fene jóképű volt a gondosan felnyírt frizurájával és a szemüveggel az orrán, ami meglehetősen intellektuálissá tette megjelenését.

– Tudtam, hogy egy órát sem fogsz kibírni, Alex. – A fejét ingatta.

– Én nem vagyok olyan aktakukac, mint te – vágtam egy „*hagyj már békén*” grimaszt.

Jacob hátradőlt, és a karját összefonta maga előtt.

– Apád rád hagyott mindent. Ha jól szeretnéd csinálni, át kell néznünk az összes iratot. Hogy akarod átvenni, ha azt sem tudod, mi van?

Ő a legjobb barátom, és most már az ügyvédem is. Apámat három hete temettük el, így időszerűnek tartottuk, hogy munkához lássunk. Számos ingatlant és üzletet örököltem, de nagy részükről gyakorlatilag semmit sem tudtam. Egy évvel ezelőtt, miután befejeztem az egyetemet, rögtön beálltam apám mellé dolgozni. Az egyik kisebb kaszinó vezetését bízta rám, amit ugyan szerettem,

és elvileg jól is csináltam, de ezenkívül semmi másba nem folytam bele, így most azért ültünk itt Jacobbal, hogy kiokosítsuk magunkat.

– Rád hagyom. – Felálltam. – Addig én megyek, intézem a vacsorát. – Elindultam, majd visszanéztem rá. – Itt alszol?

– Ezek szerint késő éjszakáig akarsz dolgoztatni – nevetett fel könnyedén, majd ő is felállt, hogy töltsön magának egy italt.

– Ha leiszod magad, akkor nem – tréfálkoztam. – Tölts nekem is!

Jacob a bejárat melletti kisasztalon sorakozó italokhoz sétált. Fülellemmel a telefonomon, a saját éttermünkből rendeltem, közben a barátomat figyeltem. Jacob hanyag mozdulattal félig töltötte a poharainkat, ruganyos léptekkel odahozta nekem, és felém nyújtotta.

– Mit akarsz a házzal? – kérdezte, és leült a kanapéra.

Nekidőltem az egyik komódnak, és megemeltem felé a poharat.

– Megtartom.

Mindketten elgondolkodva kortyoltunk bele az italunkba.

– Nem túl nagy neked? – Meglazította a nyakkendőjét.

Amikor Jacob dolgozott, mindig elegánsan öltözött, más esetben ő is laza szerelésekben járt, mint a legtöbb huszonéves.

– Lehet, de szeretem. Egyébként sem nekem kell takarítani – vontam meg a vállam.

Apámmal egy kisebb villában éltünk, és most, hogy ő nincs, sem állt szándékomban elköltözni innen, hisz minden megvan benne, amire csak szükségem lehet. Az emeleti öt szoba mellett akadt még egy kisebb konditerem, kártyaszoba, szép kert, medence, és persze mindegyik pazarul berendezve. Igaz, fenntartani meglehetősen költséges, de eleget örököltem ahhoz, hogy ne fájjon a fejem emiatt.

Jacob megeresztett felém egy lehengerlő mosolyt.

– Ahogy gondolod. Bár sejtem, hogy nem sokszor fogsz itt egyedül tartózkodni.

– Most már enyém a világ – kacsintottam rá.

– Csak ésszel! – Kiürítette a poharát, visszament az asztalhoz, és tenyerét egy újabb kupacra fektette. – Ezeket még átnézem, te pedig addig azt csinálsz, amit akarsz. Majd szólj, ha megjött a vacsora.

– Kösz, haver! – vigyorogtam, és máris kiviharzottam a helyiségből, mielőtt újra befogott volna olvasgatni.

Leültem a nappaliban, bekapcsoltam a tévét, és a telefonomat bújtam, hogy szerezzek valakit éjszakára. Unottan görgettem a nevet, majd ledobtam magam mellé a készüléket. Túl régen beszéltem már mindenkivel, aki szóba jöhetett volna. Egy srácra vágytam, hisz ezer éve nem volt...

Hatalmas, megkönnyebbült sóhaj szakadt fel belőlem. Most már újra élhettem. Senki sem maradt, aki gátat szabhatott volna nekem. Nem kellett megjátszanom, hogy a nőket szeretem. Oké, nem állítom, hogy a nők taszítottak, de alapjáraton mindig is a fiúk vonzottak. Apám hal-

lani sem akart a „ferde" hajlamaimról, így kényszerből lányokkal találkoztam. Ezek a randik annyiból álltak, hogy néha hazahoztam egy-egy nőneműt, így apám megnyugodhatott.

Nem állítom, hogy hatalmas kényszer lett volna ez az egész, azonban nem tagadhattam meg önmagam. Jacob lett a segítségem abban, hogy ne zakkanjak meg teljesen. Az ő lakásán ejtettem meg a fiúkkal való találkáimat. A barátom mindig falazott nekem.

Mivel nem vágytam semmi tartósra, ez a helyzet eléggé kényelmesnek bizonyult. Apámmal is jó maradt a viszonyom, és nem kellett magamtól megtagadni semmit, habár nem vittem túlzásba ezeket az alkalmakat.

Kizárólag amiatt nem lázadtam az elvárásokkal szemben, mert nekem már csak ő maradt, senki más. Anya még tizenkét éves koromban meghalt, a nagyszüleim sem éltek, így számomra apám jelentette az egyedüli családot. Természetes, hogy a kedvére tettem. Hiányzott, az az igazság. Meglehetősen üresnek tűnt a ház nélküle.

A csengő hangja zavart meg az elmélkedésemben. A bejárathoz sétáltam, megnyomtam a kapunyitó gombot, és kimentem a lépcsőre. Megvártam, amíg begurul az udvarra az éttermünk logójával ellátott autó. Egy fiatal srác szállt ki belőle, felém intett, kivette a csomagtartóból a két tasakot, majd odahozta hozzám.

– Helló! Meghoztam a vacsorát.

Kihúztam a kezemet a zsebemből, és átvettem tőle. A srác kedvesen mosolygott rám. Olyan tizenkilenc-húsz év körüli lehetett, egész helyesnek volt mondható.

– Esetleg nem te vagy hozzá a desszert? – Egy féloldalas mosolyt eresztettem meg felé.

A fiú elpirult, de nem különösebben jött zavarba.

– Éppenséggel lehetnék, de még dolgoznom kell – felelte, ám nem indult el, hanem várakozóan nézett fel rám.

Kimondottan tetszett, amit a barna szemeiben láttam.

– Hány óráig? – kérdeztem vissza.

– Kilencig.

– Akkor lassan eszek. Most már tudod, hová kell jönnöd, ha teljessé akarod tenni a menüt. – Leléptem hozzá a lépcsőn, a szabad kezemmel elkaptam a derekát, és lesmároltam.

Nem tartott sokáig, csak biztosra akartam menni, hogy érti, komolyan beszéltem.

– Khm, oké. Itt leszek – lihegte, miután elengedtem.

– Igyekezz! – Jókedvűen engedtem útjára.

Megvártam, amíg kihajt, majd visszazártam a kaput, és vidáman pakoltam ki az ételt a konyhában. Szóltam Jacobnak, és pár perc múlva már az étkezőben, egymással szemben ülve fogyasztottuk el a vacsoránkat, egy-egy pohár bor társaságában.

– Jól haladtál? – kérdeztem, mert azért csak érdekelt, mire jutott.

– Persze. Van egy csomó ingatlanod, amik ki vannak adva bérbe, így azokkal nem lesz semmi problémád – mondta két falat között. – Tudtad, hogy van egy melegbárod is? Pontosabban csak az ingatlan a tiéd, de más üzemelteti.

Meglepetten néztem rá. Ez aztán tényleg váratlanul ért, mert apámból nem néztem volna ki, hogy ilyesmit engedélyez az ingatlanában. Nagyjából ismertem ezeket a helyeket a városban, de egyikbe sem jártam, vagy csak elvéve, nehogy az öreg fülébe jusson, vagy nyilvános helyen elcsábuljak. Erre most kiderül, hogy ugyan közvetve, de nekünk is van egy.

– Hm, akkor holnap este elugorhatnánk megnézni, mi a helyzet arrafelé – csaptam le a lehetőségre.

– Mindjárt gondoltam – morogta Jacob.

– Neked sem ártana beújítani – vonogattam a szemöldököm.

Ő csak a fejét rázta.

– Nem fogsz rábeszélni semmi olyanra.

– Ugyan már! Egyszer már kipróbáltad, és azt mondtad, nem volt olyan rossz.

– Az már rég volt. Azóta más szelek fújnak. – Kiürítette a poharát, majd újratöltötte.

Úgy három évvel ezelőtt egy házibuliban mulattuk az időt. A csajok és a pasik már akkor is eléggé buktak a kigyúrt, jóképű Jacobra. A buli vége felé alig néhányan maradtunk a lakásban, és az egyik szépfiú rászállt a barátomra. Eléggé eláztunk mindketten, és az *egyszer élünk* dumámmal rávettem Jacobot, hogy próbálja ki. Nem sokat kellett győzködnöm. Valójában soha nem taszította a dolog, de józanul kétlem, hogy rászánta volna magát arra, hogy lefeküdjön egy fiúval.

Másnap reggel megtudtam, hogy egy egész jó éjszakát töltöttek el, de Jacob mégis megfutamodott, mert utána

nem volt hajlandó találkozni a sráccal. Helyette újra lányokat szedett fel. Néhányszor próbáltam vele beszélni a dologról, ugyanis folyamatosan azt éreztem, hogy Jacob elfojtja a vágyait, ám mindig kitérő választ adott, ezért nem erőltettem a dolgot. Nagyfiú, el tudja dönteni, mit akar.

– Nos, én sem tétlenkedtem. Kilenc után kapom a desszertet – árultam el neki.

Jacob újra rám emelte a tekintetét, arca felderült. Jól ismert már.

– Kit szedtél össze ennyi idő alatt?

– Az ételfutárt – vigyoroztam el büszkén. – Helyes kölyök, és nem tűnt tapasztalatlanak.

Jacob csak a szemét forgatta.

– Hihetetlen vagy. Egyszer a farkad miatt kerülsz bajba – dorgált meg finoman.

– Majd a legtávolabbi szobát kapod, hogy ne zavarjunk, de ha van kedved, beszállhatsz te is – incselkedtem vele.

– Te mindenáron meleggé akarsz tenni engem – kacagott, majd inkább felállt, és kivitte a tányérját a konyhába, ezzel kerülve a kínos témát.

– Már az vagy, csak még te sem ismered be – kiabáltam utána.

Elképzeltem, milyen pofát vághat most. Egy mosollyal az arcomon forgattam a poharam a kezemben, és vártam, hogy visszajöjjön, de Jacob szándékosan húzta az időt valamivel, hátha mégis ejtem a témát. Megittam a bort, és utánamentem. Jacob a konyhapultnak támaszkodva meredt maga elé, és közben iszogatózott.

– Oké, akkor hívj el egy csajt, ha az jobban tetszik. – Megveregettem a vállát, és betettem a tányérom a mosogatóba.

– Van, aki kibír egy éjszakát szex nélkül – vágott vissza.

– Igen? Ki az? Bemutathatnál neki.

– Baszd meg, Alexander! – A telefonja után nyúlt, és a füléhez emelte. – De csak azért, mert úgysem hagynál békén.

Játékosan belebokszoltam a hasába, és otthagytam, hadd egyeztesse le valamelyik csajjal az éjszakáját. Az órámra néztem. Nyolc is elmúlt, úgyhogy lassan készülődnöm kellett. A nappaliban megvártam Jacobot.

– Na? – kérdeztem, amikor vidám képpel bevonult hozzám.

Jacob ledobta magát a fotelbe.

– Jess eljön.

– Az a Jess? – emeltem meg a szemöldököm.

– Igen, az a Jess – bölintott vigyorogva, és izgatottan beletúrt a világosbarna, rövid hajába.

– És a férje mit szól hozzá?

– Elutazott – vontta meg Jacob a vállát.

– Szóval most már feleségekre hajtasz? – Hozzávágtam az egyik párnát, ő meg elkapta.

– Lószart! Viszont ezt a nőt nem lehetett kihagyni.

Jess apám barátjának a felesége. Úgy jó harminc évvel fiatalabb a férjénél, és igazi bombázó.

– Ha jól sejtem, nem ez lesz az első alkalom. Nem szép dolog, hogy titkolóztál előttem, ügyvédkém – játszottam meg egy kis sértődést.

– Még csak egyszer történt meg. Lefoglalt a temetés, azért nem említettem eddig – magyarázkodott, holott szükségtelen volt. Nem tartozott nekem beszámolóval, kikkel szokott ágyba bújni.

– Azért remélem, közölted velem, hogy én is itt leszek, nehogy zavarba jöjjön.

– Szerintem te annyira elfoglalt leszel, észre sem fogod venni, hogy itt járt. Mellesleg Jess nem az a zavarba jövő fajta.

– Én is abban bírok, hogy tényleg elfoglalt leszek. – Felemelkedtem. – Megyek zuhanyozni. A gardróban szolgálj ki magad, ha szükséged van váltóruhára.

Felröppentem az emeletre, a fürdőben ledobáltam a ruháim, a hajam kontyba kötöttem, és beálltam a zuhany alá. A vigyor nem akart eltűnni az arcomról. Ez az első alkalom, hogy fiút hívtam ide. Szabadon, titkok nélkül. A tény annyira feldobott, na meg az a néhány pohár ital, hogy énekelgetni kezdtem a vízszugár alatt. Aztán eszembe jutott a melegbár, amit Jacob említett. Holnap este mindenképpen el kell mennem, és ezentúl bármikor megtehetem.

Miután elkészültem, az öltözködéssel nem igazán akartam vacakolni, hiszen úgyis hamarosan lekerül rólam minden. Csak egy bokszert húztam magamra, majd lementem. Jacob is készülődhetett, mert nem találtam lent. Öntöttem még egy italt, és ledobtam magam a tévé elé. Még meg sem ittam, amikor megszólalt a csengő. Az órára néztem. Kilenc múlt tíz perccel. Örömmel nyugtáztam, hogy a kis futár nagyon igyekezett hozzám.

– Ó! – nyögte a fiú, amikor ajtót nyitottam neki egy szál alsónadrágban.

– Máris jól indítasz ezzel a csücsörítéssel – viccelődtem, mire most tényleg zavarba jött. – Na, gyere, ne ácsorogj itt – invitáltam beljebb.

Eszemben sem volt túl sok udvariaskodással húzni az időt, és itallal sem kínáltam. Nem azért jött, és ezt ő is pontosan tudta. Ledobta a cipőjét, kézen fogtam, és már vittem is az emeletre.

– Balra van a fürdő – intettem neki, miután beértünk a szobámba.

– Zuhanyoztam a munkahelyen. – Utánam nyúlt, és megállított.

– No fene! – mosolyodtam el.

Szerettem, ha valaki tudta, mi a dolga. Ez a srác pedig nem teketóriázott.

– Tom vagyok. Gondoltam, nem árt, ha tudod a nevem – somolygott, és azonnal a számra tapadt.

2. fejezet: Harmónia

Benjamin

A telefonom megállás nélkül berregett az éjjeliszekrényen. Hiába húztam fejemre a párnát, akkor is hallottam. Mérgesen nyúltam érte, és félig csukott szemmel realizáltam, hogy Robin keres.

– Ha nem valami sürgős, esküszöm, kiheréllek – szoltam bele kómás, rekedt hangon.

– Akkor nem megyek el hozzád – érkezett a duzzogós válasz a túloldalról.

– Megbeszéltük, hogy legalább tizenegyig hagysz aludni – morogtam, és próbáltam kinyitni a szememet.

– Már két óra van, Benjamin. Most végeztem, és gondoltam, felugrok, de hallom, nem alkalmas.

Hirtelen emelkedtem ülő helyzetbe.

– Mi?

Nem szoktam ilyen sokáig aludni. Legkésőbb délben mindig talpon vagyok.

– Ezek szerint nagyon elfáradhattál, édes. Nos, mi legyen? – kérdezte Robin már kedvesebben.

Kitoltam magam az ágy szélére, és nyújtóztam egyet.

– Oké, várlak. Addig összedobok valamit, gondolom, te sem ebédeltél még. – Felálltam, és a fürdő felé vettem az irányt.

– Nem, de ne fáradj vele, viszek kaját. Egy órán belül ott vagyok. – Kinyomta, én pedig letettem a készüléket a mosdóra.

Mióta a Neon Moon nevű bárát üzemeltettem, gyakorlatilag a délelőttök megszűntek számomra. Minden nap hajnali öt körül estem haza, és csak bedőltem az ágyba. Kizárólag olyankor ébredtem fel a korai órákban, ha valamit el kellett intéznem. Nem túl kellemes, de megérte, és végtére is, szerettem csinálni.

Miután felfrissítettem magam, főztem egy kávé, közben megnéztem az üzeneteimet. Robintól érkezett az egyik. Biztosan nem akart felébreszteni, és mivel nem válaszoltam, felhívott. Néhány értesítést kaptam a banktól és a szállítóktól, illetve Martin is írt, hogy ma este jön fellépni.

A kávéval a kezemben kimentem az erkélyre, és rágyújtottam. Imádtam ezek kombinációját. Egy jó kávé, jó cigi és kellemes, napos idő. Ha minden igaz, akkor még ehhez jön a jó kaja, valamint egy jó szex is, amint Robin ideér.

Három hónapja jártunk. Robin egyik este megjelent a bárban, soha azelőtt nem láttam ott. Azonnal szemet szűrt a feltűnő szépsége. Szőke, egyenes félhosszú haj, csillogó sűrű szemek, pisze orr és hihetetlen bájos arc. Én szolgáltam ki, ám amikor rám mosolygott, rögtön tudtam, hogy meg kell hódítanom.

Miután szóba elegyedtünk, rajtam kívül már nem is foglalkozott senki mással. Megtudtam, hogy húsz éves, egyetemista, és valóban először járt a Neonban. Ismerkedni jött, így meglehetősen sikeresen zárult az este mindkettőnk számára. Nem zavarta a hat év korkülönbség, és túlságosan az sem, hogy az éjszakában dolgozom.

Attól az estétől kezdve mindennap találkoztunk, és magától kialakult egy kapcsolat közöttünk. Egyikünk se ment el mással, és jól elvöltünk így. Soha nem mondtuk ki a bűvös szót, de talán Robin többet érzett pusztán szimpátiánál. Én egyszerű okok miatt nem tettem, hisz nem tudtam, szerelmes vagyok-e, ő pedig lehetséges, hogy sürgősen tartotta, mert szavak nélkül is kimutatta az érzéseit. Törődött velem, figyelt rám és kedves volt, én pedig igyekeztem mindezt meghálálni neki.

– Hahó, megjöttem! – hallottam a hangját az előszoba felől.

Robinnak adtam kulcsot a lakásomhoz, de soha nem állított be hozzám bejelentés nélkül. Persze, előfordult, hogy már akkor csörgetett, amikor a ház előtt állt, de mindig ideszólt előtte.

– Helló! Hogyhogy ilyen korán végeztél? – Odaléptem hozzá még mindig a bögrével a kezemben, és egy puszit nyomtam a szájára.

– Elmaradt az utolsó előadás. – Kuncogva beletűrt a hajamba. – Kócos vagy.

– A fésülködés kimaradt. – Elvettem tőle a táskát, és bevitettem a konyhába.

Robin lerúgta a cipőjét, és követett. Miután letettem a csomagot a pultra, azonnal átkarolta a nyakam.

– Nekem így is tetszel – hízelt.

– Téged nem tudlak túlszárnyalni. Gyönyörű vagy. – A füle mögé simítottam a selymes haját, és kezem a derekára csúsztattam.

Egy pillanatig csak néztük egymást, majd lágyan megcsókoltam. Robin belesimult az ölelésembe, és halkán felnyögött, mikor gyengéden megharaptam az alsó ajkát.

– A kaja várhat még. – Az ölemben kaptam, és a hálógig hátráltam vele.

Robinnal szeretkezni csodálatos élmény, mert mindig olyan érzéki, odaadó és figyelmes tud lenni. Szelíd. Talán ez a legjobb szó rá. Ugyanakkor gyakran hiányoltam belőle a szenvedélyt és a spontaneitást. Mindig kényesen figyelt arra, hogy a megfelelő helyen és időben legyünk együtt, soha nem támadott le csak úgy, a legváratlanabb helyzetekben. Én pedig hiába próbálkoztam például a klubban vagy a kocsiban, ő minden esetben azzal hárított, hogy meglátnak, esetleg ránk nyitnak, és neki úgy nem megy.

Beletörődtem, hiszen Robin még így is kiemelkedően jobbnak bizonyult az összes korábbi kapcsolatombanál. Azt hiszem, tökéletes nő lett volna belőle, ha annak születik, és valószínűleg a legjobb férj és apa lesz, ha eljön az ideje.

A zuhanyzóban álltunk, és a szivaccsal mostam a hátát. Robin az első fiúm, aki nem nőtt magasabbra nálam, ami nagy szó, mert sajnos az én százhetvenkét centimet a legtöbb srác túlszárnyalta. Még a haverjaim is lekicsinéztek néha, pedig Martin csak egy, Zeph meg két centivel magasabb nálam.

– Mit terveztél mára? – kérdeztem miközben Robin hibátlan, hófehér bőrét simogattam.

– Tanulhatok itt, ha nem zavarok. – Felém fordult, és átvette tőlem a szivacsot.

Reggel már zuhanyoztam, de hagytam, hogy újra megmosdasson, hisz tudtam, szereti csinálni.

– Nem zavarsz. Mikor lesznek a vizsgáid?

– Jövő hét szerdán kezdődnek. Nem ígérem, hogy addig sokat látsz, mert rengeteg magolni valóm van.

Finom puszit adott a vállamra, majd kilépett a fürkéből, és felém nyújtotta a törölközőt.

– Ez sajnálatos, de megértelek. Azért néha benézhetnél a klubba, hogy lazíts kicsit.

Meztelenül mentünk a hálóba, mivel a ruháinkat ott dobáltuk szét. Magamra húztam az alsómat, majd a szürke tréningnadrágot és egy fehér pólót. Robin is visszavette a farmerjét.

– A hétvégén talán elnézek, de nem sok értelme van, hisz mindig dolgozol – morgott.

– Attól még én örülök, ha láthatlak. – Puszit adtam a szájára, és kimentünk enni.

Robin olasz kaját hozott, ami már egészen langyosra hűlt, ezért bedobtam a mikróba.

– Amúgy minden rendben? Húzó éjszaka volt, hogy ilyen sokáig aludtál? – érdeklődött terítés közben.

– Nem mondanám. A forgalom piszok jó, de nem dolgoztuk halálra magunkat. Ma este biztosan többen lesznek, mert Martin is fellép.

– Ó, Benjamin, mondhattad volna hamarabb! Tudod, hogy szeretem a zenéit – háborgott Robin.

– Csak most üzent. Viszont, szerintem a hétvégén is eljön, úgyhogy megnézheted majd – mosolyogtam rá.

Robin mellett én is egészen nyugodt tudtam lenni. Még a trágár beszédem is elhagytam, mert tudtam, hogy

nem szereti. Azonban a bárban a legkevésbé sem fogtam vissza magam, talán Robin ezért nem szeretett odajönni. Egyrészt gyakran féltékenykedett, másrészt pedig mindig azt mondta, ott egészen más vagyok, és néha fél attól a Benjamtól. Valójában pedig szerintem ott lehettem önmagam, és egyáltalán nem viselkedtem agresszíven, csak azzal, aki megérdemelte. Egy ilyen helyen gyakoriak a balhéék, és kell a határozott fellépés. Na, nem mintha egy izompacsirta lettem volna, de rendszeresen sportoltam.

A kanapén elhelyezkedő fiúkra pillantottam. Már körbepakolta magát a jegyzeteivel.

– Zavar, ha meccset nézek közben?

Megrázta szőke fürtjeit.

– Nem, csak ne legyen túl hangos.

Egy ideig a tévét bámultam, vagy épp Robint. Elmélyülten olvasott, és időnként a szája is mozgott, ahogy magában felmondta az anyagot. Aranyos volt, mikor a ceruzáját rágcsálta. Nem is értettem, hogyan futhattam össze egy ilyen angyallal olyan helyen, mint a Neon. Igaz, nem egy lepukkant klub, de a törzsvendégek zömét a vagány, belevaló srácok tették ki, nem az ilyen kis szerény bogárkák, mint Robin is.

Észrevette, hogy nézem. Szép, szürke szeme felcsillant. Szája édes mosolyra húzódott, és máris az ölembe csusszant, hogy csókot lopjon tőlem.

– Miért néztél? – A hajamat simogatta.

– Talán tilos? – Kezeimet a fenekére helyeztem, hogy feljebb húzzam.

– Nem tilos, de olyan fura volt a tekinteted.

– Csak gyönyörködtem – árultam el neki az igazat. Tudtam, hogy ezzel leveszem a lábáról.

Robin csípője máris mozdult, én pedig felmordultam az erotikus mozdulatra.

– Azt hittem, tanulnod kell. – Szorosabban markoltam a fenekébe.

A melegítőn keresztül könnyen megérezhette az izgalmi állapotom.

– Ennyi még belefér. – Lekúszott a lábam közé, hogy kiszabadítsa a merevedésem az anyag fogságából.

Mielőtt a szájába vett volna, még megjutalmazott egy huncut pillantással, én pedig behunytam a szemem, és átadtam magam az újbóli élvezeteknek.

Bevallom, szerettem ezt a nyugalmat. Éjszakánként pörögtem eleget, ezért jólesett a csend, és a kényeztető kedvesség Robintól. Néha ugyan megfordult a fejemben, hogy azért elégít ki ilyen gyakran, nehogy kedvet kapjak máshoz, de mindannyiszor elhessegettem ezt a gondolatot. Valószínűleg szeret engem, azért csinálta, és ilyenkor még viszonzást sem várt cserébe. Önzetlen kis bolond.

– Nem baj, ha lemegyek kicsit edzeni? – kérdeztem nagyjából egy óra múlva, amikor végképp meguntam a semmittevést.

A ház alagsorában nemrég nyílt egy edzőterem, amit akkor használtam, ha nem volt kedvem a futáshoz, vagy épp nem mentünk a haverokkal focizni. Valójában alig jutott időm a két utóbbi dologra, mióta megnőtt a forgalom a Neonban.

– Menj csak! Készítsek valami vacsorát, mielőtt indulsz? – Robin letette a jegyzeteit.

– Ne fáradj vele, majd megállok valahol. Vagy akár indulhatunk korábban, és mielőtt hazaviszlek, beülhetünk egy étterembe – javasoltam, miközben már a cipőmet húztam magamra.

– Remek lenne! – vigyorgott rám, és nyújtózott egy nagyot.

– Lehet, nem ártana, ha időnként te is lejönnél velem, olyan kis vékony vagy, és túl sokat görnyedsz a könyveid fölött.

– Azt hittem, szereted, ha okos vagyok – ütötte el Robin egy tréfával a dolgot.

Csak legyintettem, és már szaladtam is le. Jól megoldoztattam az izmaimat, majd egy újabb gyors otthoni zuhany után fekete farmerbe és ujjatlan, szintén fekete pólóba bújtam. Addig Robin is összeszedte a cuccait, így hétkor már a kocsimban ültünk.

Nem akartam túl elegáns helyre beülni, egyébként sem igazán szerettem a puccos éttermeket, így egy egyszerűbbet választottam, nem messze Robinék házától. Kellemesen megvacsoráztunk, majd Robint kivettem otthon. Ő még a szüleivel lakott, akik tudtak a kapcsolatunkról, és soha nem ellenezték a találkozóinkat, egyedül azt kötötték ki, hogy amíg a fiuk nem végez az egyetemen, addig ne költözzünk össze. Persze, korai is lett volna erről beszélni, hiszen még csak három hónapja voltunk együtt, így ez szóba sem került közöttünk.

Nyolc elmúlt, mire a Neonhoz értem. Zeph már a pultot rendezte, és közben Martint szórakoztatta.

– Üdv, főnök! – fordult felém Zeph, amikor meglátott. Martin is megpördült a bárszéken.

– Hali, Benjamin! Milyen kisimult vagy ma. – Martin azonnal kiszúrta az elégedettséget az arcomon.

Figyelmen kívül hagytam a megjegyzését.

– Zeph, mondtam már, hogy ne hívj főnöknek, amúgy, sziasztok. – Leültem Martin mellé a pulthoz. – Adsz egy vizet?

– Mi az? Ennyire kiszáradtál? Talán Robin túlórázott rajtad? – poénkodott tovább Martin.

– Úgy is mondhatjuk, de a szomjúságom oka a steak, amit nemrég ettem – kacsintottam a sötétszőke fiúra.

– Hm, irigyellek. Inkább ne beszéljünk kajáról, mert majd' éhen halok.

– Diétázik – kuncogott Zeph.

– Talán beteg vagy, zabagép? – Martin vállára csaptam, és le is húztam a kis flakon vizet, amit Zeph elém tett.

– Nem, de az leszek, ha nem ehetek valamit egy órán belül – nyögött fel fájdalmasan.

– Basszus, rendeljek neked valamit? Nem szeretném, ha elmaradna a mai koncerted – viccelődtem.

– Már úton van – árulta el Zeph.

– Micsoda? – néztünk mindketten a kreolbőrű barátomra.

– Rendeltem neked pizzát, mert már untam a siránkozásod hallgatni – fintorgott Zeph, és a törlőruhát a vállára csapta, amivel eddig a poharakat fényesítette.

– Bűnbe viszel. Hát, milyen barát vagy te? – háborgott Martin, de közben már csillogott a szeme.

– Olyan barát, aki törődik veled – válaszoltam Zeph helyett, és elvonultam az irodámba, hogy nyitásig átnézzem a papírjaimat.

Kint pár perc múlva már megnövekedett a hangzavar, valószínűleg a három további emberem is megérkezett. Adam volt a másik pultos Zeph mellett, Jack és Ed pedig a kidobók. Ezenkívül egy beugróst alkalmaztam még, Thomast, ha valamelyik fiúnak dolga akadt.

Három éve nyitottam a Neont. Ebbe öltem az összes spórolt pénzemet, plusz egy szép kis hitelt is a nyakamba vettem, amit ma már könnyedén törlesztettem, mert a megérzéseim jónak bizonyultak. Nagy forgalmat bonyolítottunk, és a folyamatos fejlesztéseknek köszönhetően, elég nívósra sikerült kialakítani a helyet. A Neon Moon ma már sokkal inkább klubnak volt nevezhető, semmint bárnak, mert egészen kinőtte magát. Egyedül azt sajnáltam, hogy az épületet bérelnem kellett, de talán egyszer majd megpróbálom megvásárolni. Elsőként túl akartam lenni a hiteltörlesztésen.

Zeph barátom már a kezdetekkor velem tartott, és hiába szerzett ő is diplomát, simán beállt a pultba. A jattal együtt egész jól keresett, így meg sem fordult a fejében, hogy lelépjen. Nem mellesleg a szép arcának és a feltűnő tetoválásainak köszönhetően rengeteg fiút vonzott, így meglehetősen bőkezűek voltak vele a vendégek. Adam gyakran panaszkodott is, hogy Zeph több borralalót kap, mint ő.

Martinnal egy véletlen folyamán akadtam össze. Szülinapi bulira hívtak az egyik klubba, ahol a szóke srác a sarokban gitározott. Baromira tetszett a hangja és a dalai,

ezért megkérdeztem, nem lenne-e kedve nálam is játszani néha. Azóta, amikor csak tehettem, fellépett a bárban, de még utolsó éves lévén, kevés ideje maradt rá. Martin hob-bizenésznek számított, pedig iszonyatosan tehetséges, ám hiába győzködtük, hogy vegye komolyabban a zenélést, ő a fogorvosi pálya mellett döntött.

Tíz körül mentem ki először, mert még ellenőriztem a készletet, hogy másnap le tudjam adni a rendeléseket. A hely már szinte megtelt. A felhozatal most is eléggé vegyesnek tűnt. A velünk egykorú huszonéves srácoktól kezdve, egészen a negyvenes korosztályig, mindenki megfordult itt, hogy eltöltsenek egy laza estét. A zene hangosan dübörgött, a cikázó fényekben sokan táncoltak a pult előtti téren, de az ülőhelyeket is mind elfoglalták.

– Beállok! – kiáltottam Zeph-nek, és már nyúltam is egy tálca után, hogy összeszedjem a poharakat a vendégtérből.

A táncoló vendégek között átlavíroztam az asztalokhoz és a boxokhoz. Két perc alatt telepakoltam a tálcát. A tánctér szélén slisszantam vissza a pulthoz, amikor egy nagy tenyér a fenekemre simult.

– Óvatosan, el ne ejtsd, gyönyörűm! – súgta a fülemben egy mély hang.

– Vedd le rólam a kezéd! – szóltam rá úgy, hogy hátra sem néztem. A tálcát letettem a pultra.

– Még el sem kezdődött az éjszaka, és máris milyen morcos valaki – nyomult teljesen mögém, és változatlanul a fenekemen tartotta az egyik kezét. Megcsapta az orromat a kellemesen fűszeres illata. Magam mögé nyúltam, elkaptam a kezét, megpördültem, és azzal a lendülettel

hátrafesztettem a karját. Testünk egymáshoz préselődött, rendesen zavart, amiért ilyen magas, és fel kell néz-nem rá.

Egy meseszép, zöld szempár nézett vissza rám, mely egy csepp rémületet sem tükrözött. Helyette játékos pi-maszság csillogott a tekintetében. Lassan megnyalta a szépen ívelt, piros ajkait, és rám mosolygott.

– Hm, úgy tűnik már nem működnek tökéletesen a radarjaim. – Oldalra biccentette a fejét, hosszú, rakoncát-lan tincsei meglibbentek a vállán.

– Akkor csak gyakorolj tovább! – Elengedtem a karját, és elléptem előre.

3. fejezet: Első ütközet

Alexander

– Szépen mellényültál – kuncogott Jacob mellettem.

– Megesik. – Felültem a bárszékre. – De láttad azokat a szemeket? Kár, hogy ennyire domináns a lelkem.

A barátom a fejét csóválta.

– Még alig szállt ki az ágyadból a tegnapi áldozatod, és máris másokra vadászol.

– Őt nem hagynám ki. – Tekintetemmel újra megke-
restem a kis barna felszolgáló srácot, aki egy újabb tálcá-
val a kezében egyensúlyozott a tömegben.

Tökéletesen az esetem. Kisfiúsan kócos haja a sze-
mébe hullott, jól állt neki. Viszonylag alacsony, de ennek
ellenére sportosan izmos. Tetszik a formás, kerek fenéke
és azok a kék szemek... *A francba!* Megráztam a fejem, és
visszafordultam a pulthoz.

– Oké, akkor igyunk valamit. – Intettem a pultos srác-
nak. Őt eddig észre sem vettem, pedig legalább annyira
szemrevaló, mint a kollégája.

– Mit kértek? – A sötét hajú fiú nekünk szentelte a
figyelmét. Hosszú szempillái szinte az arcát verdesték. A
külséjéből ítélve, talán valami arab beütéssel rendelkez-
hetett, ami egzotikus megjelenést kölcsönzött neki.

– Whisky? – néztem Jacobra.

– Kólával kérem – biccentett a barátom.

– Ne már! Bulizni jöttünk. Kettőt kérünk tisztán – mu-
tattam az ujjammal.

– Kólával – mosolygott Jacob szépen a pultosra.

A srác kettőnk között kapkodta a tekintetét, majd az üvegért nyúlt.

– Neked tisztán, a barátodnak pedig, ahogy kérte. – Elém tolta a poharat.

– Te is ellenem vagy...?

– Zeph – árulta el a nevét, és Jacobnak is odaadta az italát.

– Kösz, Zeph – kacsintott rá Jacob, mire a srác halványan elmosolyodott.

Hohó! Jacob rákacsintott egy másik hímneműre? Érdeklődve figyeltem őket. Mintha mindketten zavarba jöttek volna. Zeph már lépett is tovább a következő vendéghez, én pedig Jacobéhoz koccintottam a poharamat.

– Bejön neked – tettem egy megállapítást, és belekortyoltam az erős italba.

– Még nem is ittál, máris hülyeségeket beszélsz, Alex – nevetett Jacob.

– Jobban néz ki, mint Jess.

– Értesz is te a nőkhöz. – Jake elfordult, és helyettem inkább a táncolókat figyelte.

Tegnap nem futottam össze a nővel. Jacob elmondása szerint éjfél előtt lelépett, akkor én még javában a kis futáromat kényeztettem, akit hajnali háromkor engedtem útjára. Jó éjszakám volt, de nem kértem el a számát, mivel most már tudtam, hol találhatom meg, ha újra szükségem lenne rá. Végére is nekem dolgozik, habár eddig még csak nem is sejtettem.

Kértem egy újabb kört, és a pillantásom összeakadt a kékszeművel, mert épp akkor lépett be a pult mögé. Tetstett, amit látok, ezt kár lenne tagadni. Talán tennem kelene egy újabb próbát. *Vajon kizárólag aktív?*

Előfordulhat, hogy neki is hasonló gondolatok jártak a fejében, mert elég nehezen szakította el a tekintetét rólam. Az arcára volt írva, hogy bejövök neki.

– Iszol velem egyet? A vendégem vagy – szólítottam meg.

Meglepetten pillantott rám újra. *Most miért csinál úgy, mintha eddig nem engem sasolt volna?*

– Ha a víz megteszi – vett ki egy palackot a pult alól – , akkor örömmel.

Imádtam a vékony, karcos hangját, de az egész pasi hihetetlenül szexi. Kisöpörte a szemébe lógó sötét tincset a homlokából. Talán egy-két évvel idősebb nálam, de a kisfiús ábrázata alapján nehezen tudtam megállapítani a korát.

– Vízrel nem szokás koccintani. – Elvettem a poharamat, amit újratöltött nekem.

Ismét rám szegezte a csodásan kék íriszeit.

– Talán van okunk rá? – kérdezte félvállról, miközben már sört csapolt valakinek.

– Mondjuk a tiszta lapra? Alexander vagyok – mutatkoztam be.

– Benjamin. Érezd jól magad, Alexander – engedett meg felém egy halvány mosolyt, és azzal le is rázott.

Bassza meg!

Jacob persze mindent hallott, úgyhogy megint vigyorgott, és még mindig ugyanazt az italát itta. Így sosem fogom berúgatni.

– Ne röhögj! – szóltam rá.

– Nem röhögök. – Újra a pult felé fordult. – Miért nem akadsz le róla? Láthatod, hogy nem érdeked. Egy csomó más ember van itt.

– Igazad van. Legyen, mondjuk Zeph? Helyes és tuti passzív.

Persze, hogy beszóltam. Nehogy már Jacob is rajtam szórakozzon! Épp elég, hogy Benjamin ilyen gyorsan lapátra tett.

– Azt csinálsz, amit akarsz – vetette oda Jacob, és felállt.

– Most meg hová mész?

– Mosdóba, apuci – felelte gúnyosan.

Megsértődött. Ezek szerint jó volt a megérzésem. Bejön neki Zeph. Csakhogy semmi értelme, ha úgysem mozdul rá. Ha pedig én tenném, akkor megorrolna rám. Kár, hogy a Kékszemű ennyire nehéz eset. Vele szívesen elszórakoztam volna.

– Ez a hely foglalt! – figyelmeztettem egy vörösesszőke srácot, aki leült Jacob helyére.

– Nincs ráírva. Kérek egy italt, és már itt sem vagyok – felelte, majd feltűnően végigmért.

– Tetszik, amit látsz? – kérdeztem pimaszul.

Résnyire szűkítette a szemeit.

– Talán. Ez attól függ, hogy a jó kinézet mellé jól is táncolsz-e.

Máris megtaláltam, aki szórakoztasson.

– Hm, szóval tánccal lehet levenni téged a lábadról. – A poharam után nyúltam, kiürítettem, és kézen fogtam a nagyszájút, hogy a táncterre vezessem.

Ha azt hitte, ez kihívás számomra, akkor nagyot tévedett. Öt perc sem kellett hozzá, és már a mellkasomhoz simulva riszálta magát. A hangos zene, a sejtelmes sötétség és a meleg elég volt ahhoz, hogy az elfogyasztott négy ital beüssön. Szorosan magamhoz húztam az alkalmi partnerem, akinek még a nevét sem tudtam, de ebben a helyzetben totál lényegtelennek tartottam. Ágyékunkat összedörgölve smároltunk, majd amikor már kurvára beindított, újra kézen fogtam, és a mosdó felé vezettem. Fél szemmel láttam, hogy Jacob a pultnál ül, és Zeph-fel beszélget.

Belöktem az egyik szabad fülke ajtaját, és a szőke srácot a falhoz préseltem. Csókolózás közben hevesen az ingem gombolta, majd ügyes ujjai máris a nadrágomban matattak. A farmerjén keresztül én is rámarkoltam a farkára, de eltolta a kezem.

Hát, jó! Nekem épp elég, ha csak kapok.

– Most megmutathatod, te miben vagy ügyes. – Letérdeltettem magam elé.

Nem ellenkezett. Kiszabadította a farkamat, és készségesen végignyaltott a hosszán. A falnak támaszkodva néztem, ahogy mohón leengedi a torkán.

– Baszki! – nyögtem fel, amint finoman dolgozni kezdett rajta.

A szőke srácnak igen nagy tapasztalata lehetett a mélytorkozásban, mert gyakorlatilag a levegőm is elfogyott, ahogy újra és újra elnyelte a teljes hosszomat. A

hajába markoltam, és néhányszor hevesen döftem felé. Meg se nyikkant, csak néha engedett ki a szájából, hogy levegőhöz jusson. Amikor pedig a kezével is rásegített, és erőteljesen megszívta, hangosan nyögve élveztem a szájába. Biztosan mindenki más is hallotta, aki a helyiségben tartózkodott, de nem hittem, hogy ez újdonság lenne számukra.

A srác addig fel sem állt, amíg minden cseppem le nem nyelte, majd elégedetten megtörölte a száját.

– Na, lenyűgöztelek annyira, mint te a táncoddal? – kérdezte vigyorogva.

– Azt hiszem, egy hangyafasznyit jobban. – Kimerülten a falnak dőltem, és próbáltam rendbe tenni magam.

Nem kizárt, hogy ez életem egyik legjobb szopása volt. Csak azt sajnáltam, hogy a pia miatt nem biztos, hogy holnap tisztán emlékezni fogok rá.

– Lucas vagyok. Ha kellek, itt mindig megtalálász – közölte, majd egyszerűen faképnél hagyott.

Már ekkor tudtam, kelleni fog. Ezt még néhányszor meg kell majd ismételni, hogy el tudjam raktározni magamban az élményt.

Szusszantam egyet, aztán én is távoztam a fülkéből. Megmostam az arcomat, és elindultam megkeresni Jacobot. Ahogy kiléptem az ajtón, egyenesen Benjaminba ütköztem. Szerencsére nem volt tálca a kezében, különben biztos elejtette volna, amilyen lendülettel nekimentem. A Kékszemű megbillent egy kicsit, és dühösen meredt rám.

– Ez egy mosdó, és nem kupleráj – jegyezte meg gúnyosan, és már ment is volna tovább, de a karja után nyúltam.

– Figyelsz engem, aranyom?

– Szemmel tartom a vendégeket. Ez a dolgom. – Kirántotta a karját a kezemből, de nem indult tovább.

– Ugyan már! Ennyi emberre te sem tudsz figyelni. Csak egy szavadba került volna...

– Bocs, de nem szokásom leszopni a vendégeket a mosdóban – vágott közbe.

Honnan tudta, mi történt?

Elkaptam a pillantását, ahogy sebesen végigmérte a meztelen mellkasom a még mindig kigombolt ingem alatt.

– Mióta?

A kérdésem meglephette, mert nem válaszolt azonnal. Tudtam, hogy ő sem lehet kivétel, tuti lenyomott már pár menetet különböző illemhelyeken. Ahhoz túlságosan rosszfiús a külseje, hogy játssza itt nekem az ártatlant. Az ő vehemenciájával azt is el tudtam képzelni, hogy minden éjszaka megdönt valakit.

– Mióta idióta kérdéseket kapok – adott egy kitérő választ, és sarkon fordult.

Újra megbámultam a formás fenekét. Biztosan be tudtam volna törni, de ahhoz gyakrabban el kellene jönnöm ide. *Miért is ne?* Elégedetten mosolyogva indultam Jacob felé.

– Tetszik ez a hely. – Lehuppantam mellé.

Tényleg tetszett. Igényesnek találtam. Fekete falak, piros bőr fotelek, diszkrét boxok, hangulatos világítás, jó

zene, és még a mosdót is tisztán tartották, ami igencsak ritka egy ilyen hely esetében.

– Nem kérdezem, mit műveltél – fordult felém a barátom.

A színpadon egy sötétszőke srác kezdett el játszani gitáron, és mindenki oda tömörült. Már azelőtt is játszott néhány dalt, ami kifejezetten fülbemászó volt, de akkor kevésbé figyeltem rá, most viszont a többi vendéggel együtt hallgattam a dallamos zenét.

– Jól játszik ez a gyerek – mondtam, és közben intettem Zeph-nek egy újabb körért.

– Csoda, hogy észrevetted, eléggé belemerültél a másik szökébe az előbb. – Jake csak nem bírta szó nélkül megállni az előbbi műsorom a tánctéren.

– Inkább arról beszélj, mi újság a kis Zeph-fel. Láttam, hogy dumáltatok.

– Hihetetlen, hogy beszélgetni szoktam másokkal, igaz? – kuncogott Jacob.

– Biztosan nem az időjárást vitattátok meg.

– Valóban nem. – A szájához emelte a poharát.

– Most tényleg ilyen szűkszavú leszel? Mi van veled? – néztem rá értetlenül.

– Mire vagy kíváncsi? Csak dumálgattunk, mint ahogy általában a normális emberek szoktak.

– Ha egy nőről lenne szó, már töviről hegyire elmeséltél volna mindent.

Jacob felháborodva a fejét rázta.

– Miért kell neked mindig a dolgok mögé képzelni valamit? Csak beszélgettünk. Ennyi. Nem több.

Láttam, hogy semmit sem tudok kiszedni belőle, így inkább visszafordultam a zenész srác felé, és őt hallgattam. A pult végében ültünk, ahonnan néha Benjamint figyeltem, ahogy szorgoskodik. Időnként rámosolygott a színpadon a szőke srácra, és a hüvelykujját mutatta felé. Gyönyörű volt a mosolya. Egy kis féltékenységet éreztem. *Talán a gitáros a pasija?* Kizártnak tartottam. A zenész gyerek nem tűnt melegnek. Inkább csak haverok lehettek.

– Hagyd abba, Curtis! – hallottam magam mögött Zeph hangját.

Mindketten a hang irányába fordultunk. Egy tüsihajú, magas, nagydarab srác szorongatta Zeph-et. Az illető láthatóan nem volt túl józan. Jacob azonnal felpattant, és a pultot megkerülve elrántotta a fickót Zeph-től.

Nocsak!

A Curtis névre hallgató alak Jacob felé fordult.

– Te meg ki a fasz vagy?

Én is felemelkedtem a székről, hogy ha kell, segíteni tudjak a barátomnak.

– Azt mondta, hagyd békén! – dörögte Jacob a pasasnak.

A két srác farkasszemet nézett egymással. Már kezdtem sejteni, hogy ebből semmi jó nem fog kisülni.

– Hé, elég! Gyere, Curtis! – Zeph egy ajtó felé húzta volna a tüsihajút.

A pasas kirántotta magát Zeph karjai közül, és indulatosan fordult felé.

– Ki ez? – mutatott Jacobra. – Talán bepasiztál?

Zeph döbbenten meredt rá.

– Nem. Részeg vagy. Inkább gyere velem! – próbálkozott újra, de Curtis továbbra sem mozdult. Ahhoz túlságosan nagydarab volt, hogy Zeph el tudja rángatni onnan.

Ezután kibaszott gyorsan történt minden. Mire feleszméltem, a pasas behúzott egyet Jacobnak, aki hátratántorodott a váratlan ütéstől. Két lépéssel megkerültem a pultot, és most én mostam be Curtisnek, így az nekivágódott az ajtónak.

– A francba! Hagyjátok abba! – állt közénk Zeph, de épp rosszkor, mert Curtis visszatámadott, így szegény fiú kapott egyet féloldalasan.

A srác nekiesett Jacobnak, aki védőn átölelte, így megint rajtam volt a sor, hogy behúzzak egyet Curtisnek. A nagydarab állat elég jól bírta az ütést, még így részegen is, mert épp csak megrázta a fejét, és már támadt volna nekem, de ekkor Jacob vert be neki egyet. Szerencsétlen Zeph próbálta hol egyikünket, hol másikunkat csitítani, mígnem Benjamin két megtermett pasas kíséretében odalépett hozzánk, akik azonnal lefogtak minket.

Zeph a sebesült Curtist ápolgatta, mert folyt a vér az orrából, mi pedig Jacobbal moccanni sem tudtunk, mivel mindkettőnk karját hátrafeszítették. Szerencsére a szőke srác tovább zenélt, így csak a vendégek kis része bámult bennünket.

– Dobjátok ki őket! – villantotta rám a tekintetét Benjamin.

– Hogy mi? A haverodat védtük, seggfej! – néztem rá értetlenül, de a melák kidobó már rángatott is a kijárat felé, mögöttem pedig Jacobot tuszkolta a másik. Seperc alatt kipenderítettek bennünket a klubból.

4. fejezet: Barátok

Benjamin

– Te meg mi a faszt képzelsz? – Curtist belökdöstem az irodámba.

Rettentő dühös lettem erre az idiótára, de Zeph-re még inkább. Egyszerűen sehogy sem fért a fejembe, mit eszik ezen a balfazon.

– Kérlek, Benjamin! – Zeph lefogta a karom, nehogy én is bemossak a pasijának.

– Lásd el, és nem szeretném még egyszer ilyen állapotban meglátni itt! – förmedtem rá, majd leültem az asztalom mögé, hogy onnan figyeljem az eseményeket.

Nem akartam őket magukra hagyni, mert Curtis egy igazi agresszív barom, amikor iszik. Ez pedig az utóbbi időben egyre gyakrabban fordult elő. Nagyon is megérdevelte, hogy kapott egy keveset végre. Ezért az egyért hálás lehettem Alexandernek és a haverjának.

– Minden oké? – Martin lépett be hozzánk.

– Persze. Figyelsz rá, amíg hozok valamit, amivel letisztíthatom az arcát? – kérdezte tőle Zeph.

Martin egy feszült pillantást vetett rám a fakó kék szemével, majd bólintott, és leült Curtis mellé a kanapéra.

– Nem kell vigyázni rám, nem vagyok már óvodás – mordult fel Curtis.

– Te inkább fogd be! – szóltam rá.

Curtis rám emelte a zavaros tekintetét. Annyi esze még neki is volt, hogy ne feleseljen velem, mert jól tudta, Zeph leharapná a fejét miatta, persze, miután péppé vertem. Ilyen állapotban talán még én is elbírtam volna vele, mert máskülönben simán kilapítana, hisz majdnem kétszer akkora, mint én.

– Az a fickó kikezdett Zeph-fel? – faggatta Martint.

– Én nem tudom, miről beszélsz – nézett rám Martin kérdően.

Neki fogalma sem lehetett róla, miért történt mindez, habár én is csak sejtettem az okokat.

– Senki sem kezdett ki Zeph-fel. Talán, ha nem viselkedsz úgy, mint egy idióta, akkor nem esnek neked – morogtam.

– Akkor miért védte? – motyogta Curtis maga elé.

Zeph sietett be, kezében egy vizes törölközővel, amivel elkezdte letörölgetni a vért Curtis arcáról. A nagydarab állat türelmesen hagyta, hogy szerelme megtisztítsa, holott Zeph-et is ugyanúgy lehetett volna ápolni, mert az ő arca is piroslott. Nem láttam, kitől kapott, mert túl későn értem oda.

– Itt maradsz, Martin? Valakinek muszáj beállni a pultba, mert Adam nem bírja egyedül. – Úgy gondoltam, itt hagyhatom őket, ha Martin is velük van.

– Persze, menj csak! – biccentett a szőke fiú. – Szólok, ha bármi gond lenne.

– Nem lesz semmi gond – morogta Zeph.

– Remélem is! Később beszélünk – feleltem mérgesen, és otthagytam őket.

Muszáj lesz elbeszélgetnem Zeph-fel, mert ez így átkozottul nem volt jó. Utáltam, amiért ilyen helyzetbe hozott. Ha Curtist kitiltom, akkor Zeph-nek fog fájni. Ha pedig továbbra is engedem, hogy ezt csinálja, akkor a helynek ártok vele. Ráadásul kidobattam két embert miattuk. Na, nem mintha Alexander nem érdemelte volna meg, mert egy nagyképű seggfej. Még hozzá, egy igen gyönyörű seggfej.

Egyből felsejlett előttem a szép, zöld szeme, a válláig érő, rakoncátlan tincsei, a szép ívű ajkai és a mintás inge alatt rejtegetett, kidolgozott felsőtteste. Amikor észrevettem a hatalmas, sárkány tetoválást a hasán, alig tudtam elszakítani róla a tekintetemet. Nem emlékeztem, az utóbbi időben igézett-e meg valaki ennyire, mint Alexander. Imádtam volna, ha hozzá érhetek. Még talán Robin sem gyakorolt rám ekkora hatást.

Végig ezen gondolkoztam, amíg a vendégeket szolgáltam ki, és lelkiismeret-furdalásom lett Robinnal szemben, pedig nem csináltam semmit. Nem is fogok, mert egyrészt Alexanderrel azonos "súlycsoportban" voltunk, másrészt ezek után tuti nem teszi be ide a lábát többé.

Fél szemmel láttam, ahogy Zeph elvezeti a kijárat felé Curtist.

– Hívott neki taxit. – Martin lépett be mellém a pultba.

– Kösz, hogy figyeltél rájuk. Kérsz valamit? – néztem hálásan a barátomra.

– Kajátok gondolom, nincs – vágott egy grimaszt.

– Istenem, Martin! Az irodámban, a fiókomban találsz kekszet, ha az megfelel – nevettem el magam.

Martin tekintete felcsillant.

– Akkor egy kólát kérek mellé. Negyed óra, és lenyomok még néhány számot, aztán lépek, ha nem gond. Holnap este viszont jövök újra.

– Reméltem, mert Robin el akar jönni megnézni – Átnyújtottam neki az üdítőt.

Martin újra eltűnt az irodámban, Zeph pedig visszatért. Pár percig nem szóltunk egymáshoz, csak tettük a dolgunkat, majd Zeph volt, aki nem bírta tovább.

– Tudom, mit akarsz mondani. Holnap beszélni fogok vele – állt meg velem szemben.

– Azt kurvára jól teszed – bólintottam. – Nem akarom innen kitiltani, de ha így folytatja, kénytelen leszek. Nem értem, hogy bírod ezt elviselni.

– Te is tudod, hogy Curtist kenyérre lehet kenni, amikor józan – motyogta, és újra munkához látott.

– Ez így van, de az utóbbi időben egyre kevesebbszer látom azt az oldalát. Tönkreteszed magad mellette. – Próbáltam Zeph lelkére hatni, hiszen a barátom, és rossz volt ezt látni. Szenvedett Curtis miatt, de magának sem akarta beismerni.

– Meg fog változni. Mondtam, hogy beszélek vele – érkezett a szokásos válasza.

A fejem csóváltam. Nem tudtam, mivel vehetném rá, hogy ejtse azt a barmot. Zeph sokkal jobbat érdemelt

volna egy ilyen Curtis féletől. Igaz, eleinte tényleg elég jól megvoltak együtt, de már két hónapja ez ment. Többet lehetett látni Curtist részegen, mint józanul, és attól féltem, hogy ennek bizony van valami oka, de Zeph nem avatott be a dolgaikba. Talán túl sokat dolgoztunk, és kevés időt szántunk egymásra, ezért lecsökkent a bizalmas beszélgetéseink száma. Valahogy változtatnunk kell ezen.

– Vasárnap este eljöhethnél hozzám meccset nézni. Adok egy szabadnapot, majd behívom helyetted Thomast – ajánlottam fel egy hirtelen ötlettől vezérelve.

Zeph összevont szemöldökkel nézett rám. Nem volt nehéz kitalálnia, hogy mi áll a meghívásom mögött.

– Oké – felelte egyszerűen, és folytatta a munkát.

Nekem ennyi is megtette. Majd beszélek Robinnal, hogy azt az estét hagyjuk ki, és szándékosan Martint sem hívom el, mert csak kettesben akartam lenni Zeph-fel.

– És mi volt azzal a sráccal? – érdeklődtem egy kacsintás kíséretében, hogy vidámabb témára váltsak.

Zeph végre elmosolyodott.

– Semmi, csak dumálgattunk, amíg a haverjára várt.

– Pontosabban, amíg a haverját leszopták a mosdóban – egészítettem ki nevetve.

– Honnan tudod?

– Lucasszal ment el.

– Ja, úgy már más – bólogatott Zeph.

Mindketten jól ismertük Lucast. Tapasztalatból is tudtuk, mit szokott művelni a mosdóban. Mindkettőnknek szerzett már néhány felejthetetlen percet a srác.

– Szóval, mit kell tudni az új ismerősödről? – folytattam a témát, mert engem is érdekelt, kicsoda valójában Alexander és a haverja.

– Ügyvéd.

A kezemben magállt a konyakos üveg, amiből az egyik vendégnek töltöttem.

– Hogy mi?

– Bizony. Nem nézted volna ki belőle, mi? – vonta fel a szemöldökét Zeph. – Jacobnak hívják. Jacob Boyce.

– Hm, ez valóban meglepett. Ezek szerint egész jól elbeszélgettetek.

Alexander egy ügyvéddel jött? Talán ő is az? Menő gyerek, habár a ruházata, és a viselkedése alapján is ezt szűrtem le.

– Tök normális, és bevallom, jólesett, hogy a védelmemre kelt. Lehet, nem kellett volna kidobtatnod őket – jegyezte meg Zeph csak úgy mellékesen.

– Alexander ittas volt, akárcsak Curtis. Nem hiszem, hogy leálltak volna. Valamelyiküket mindenképpen el kellett távolítanom – feleltem őszintén. Akkor azt gondoltam, az a jobb döntés, de csak Zeph miatt.

Valójában kicsit engem is bántott, amiért kidobtam őket, mert Curtis sokkal inkább megérdemelte volna. Ha pedig ez a Jacob tényleg ennyire normális, ahogy Zeph lefestette, akkor őt jobban sajnáltam, mint Alexandert.

– Ha esetleg cseréltetek számot, akkor magyarázd el neki a helyzetet, és felőlem elnézést is kérhetsz tőle – mondtam, mire Zeph felém kapta a tekintetét.

– Már miért cseréltünk volna számot?

– Nem tudom. Gondoltam, hátha.

Aranyos volt, ahogy felháborodott arccal nézett rám. Zeph a külseje ellenére nagyon is jófiú és hűséges. Pedig Curtis a legkevésbé sem érdemelte meg a hűségét.

– Nem szoktam csak úgy számot cserélgetni idegenekkel – húzta el a száját.

– Hátha mégis megjelenik újra, és akkor majd elnézést kérünk tőle – hagytam ennyiben a dolgot.

Hiába akartam ejteni a témát, Zeph folytatta.

– Láttam, hogy a haverja rád mozdult – kuncogott.

– Alexander? Csak bepróbálkozott, aztán rájött, hogy rossz emberrel kezdett – vontam meg a vállam.

– Ezek szerint te is tudod a nevét.

– Próbált kiengesztelni, és meghívott egy vízre – kacagtam az emléken, Alexander milyen hülye fejet vágott, amikor csak vizet kértem.

– A Gucci mellé nem fért bele neki valami komolyabb – nevetett Zeph velem együtt.

– Valószínűleg belefért volna, de tudod, hogy nem iszok munka közben.

– Szóval, ezért fanyalodott Lucasra.

– Talán. De valljuk be, legalább volt egy jó estéje. Már-mint, amíg ki nem dobtuk.

– Kimegyek pár perc szünetre – szólt oda nekünk Adam, aki a pult másik végében tevékenykedett eddig.

– Menj csak! – bólintottam, és átvettem a helyét, így újra a gondolataimba tudtam merülni.

Természetesen ismét Alexanderen agyaltam. Egyre inkább bántott a dolog, amiért így viselkedtem vele. Békülni akart a taperolása miatt, de én visszautasítottam, aztán pedig megvédték Zeph-et, erre kidobattam őket. Nem is